

strigă și a sărit imediat în picioare plecând de acolo tocmai înainte de a se prăbuși stânca. Dacă nu ar fi sărit repede, prăbușirea stâncii cu siguranță l-ar fi omorât. La rugămintile stăruitoare ale obștii de monahi Sfântul Ioan a primit să ia păstoria fraților ca stareț; el i-a dus pe calea mântuirii sufletului cu râvnă și cu dragoste fierbinte. De la unii au ajuns până la urechile sfântului muștrări că vorbește prea mult. Fără ca să se mânie, Sf. Ioan a ales să tacă desăvârșit timp de un an de zile, până când frații l-au rugat cu lacrimi să înceteze, și să înceapă din nou să le vorbească și să-i învețe înțelepciunea cea dumnezeiască. Odată, pe când la mănăstirea Muntelui Sinai au venit în pelerinaj șase sute de pelerini, aceștia cu toții au văzut în timpul servirii mesei un tânăr ager și îndemnatic foarte, îmbrăcat în haine evreiești, cum diriguiește prompt și cu înțelepciune slugile care serveau la masă. Dar la un moment dat acest tânăr a dispărut brusc. Când frații toți au văzut aceasta și au început să întrebe unde este, Sf. Ioan Scărarul le-a spus: „Nu-l căutați în zadar, căci acela a fost Moise Prorocul care a condus în locul meu slujirea mesei.” În timpul nevoinței lui celei îndelungate în peșteră, petrecută în liniște și tăcere, Sf. Ioan Scărarul a scris multe cărți, dintre care cea mai slăvită este „Scara”. Această carte este citită de către mulți, chiar și astăzi. În această carte Sf. Ioan Scărarul descrie metoda de ridicare a sufletului la Dumnezeu, așa cum s-ar sui un om pe o scară. Înaintea morții lui, Sf. Ioan l-a desemnat pe Gheorghie, fratele lui după trup, ca să fie stareț fraților în locul lui. Dar Gheorghie a suferit mult auzind că trebuie să se despartă de fratele lui. Atunci Sf. Ioan i-a zis că dacă va afla îndrăznire la Scaunul lui Dumnezeu îi va cere ca și el, Gheorghie, să fie luat la ceruri în același an, și așa a și fost. După zece luni Gheorghie s-a sălășluit și el printre cetățenii cerului, alături de marele și iubitul lui frate, Sf. Ioan Scărarul.

(Sfântul Nicolae Velimirovici, *Proloagele de la Ohrida*)

CUVÂNT DESPRE POCĂINȚĂ AL SFÂNTULUI IERARH NECTARIE DE LA EGHINA

Sf. Nectarie de la Eghina, icoană

Pocăința, fiind conștientizarea păcatelor săvârșite de om, este schimbarea morală a vieții omului, este o schimbare în mai bine, precum și un dezgust desăvârșit față de viața lui de mai înainte. Așadar pocăința este renașterea omului duhovnicesc și un stadiu nou al unei vieți virtuose. Un chip precis al pocăinței ne dă profetul Isaia când îi îndeamnă pe iudei la întoarcerea la Dumnezeu și la pocăință: [...] Spălați-vă, curățiți-vă!

Nu mai faceți rău înaintea ochilor Mei. Încetați odată! Învățați să faceți binele, căutați, dreptatea, ajutați pe cel apăsător, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă! Veniți să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, ca zăpada le voi albi, și de vor fi ca purpura, ca lâna albă le voi face (Isaia 1, 15-18). Iată așadar cât de necesară este pocăința noastră și care sunt roadele acesteia! Altminteri nu facem nimic, nu lucrăm nimic.

Pomul bun după roadă se cunoaște (Matei 12, 33; Luca 6, 44). Pomul rău face poame rele, iar pomul cel bun face roade bune (Matei 7, 17-18). Pocăința noastră să aibă model pe Niniviteni (Iona 3, 5-10), care s-au schimbat într-atât, încât s-au mutat imediat în partea iubită de Domnul, în rânduiala dreptilor. Mirul desfrânatiei care a uns picioarele lui Iisus (Luca 7, 36-50) să fie pilda noastră, iar lacrimile lui Petru învățătură. Și osândirea de sine a tâlharului pe cruce, și smerenia vameșului rămân în continuare pilde ale adevăratei pocăințe. Să fugim de pocăința faraonului, care de zece ori și-a mărturisit păcatul, de zece ori a cerut iertare și de zece ori a fost slobozit, dar, pururi fiind împietrit cu inima și nepocăit în adâncul sufletului și pocăindu-se numai în vremea necazurilor

(Exodul 7-14), a pățimit în Marea Roșie cele vrednice de pocăința pe care a avut-o (Exodul 14, 26-31). Veniți, așadar, frați creștini, conștienți fiind acum de necesitatea și importanța pocăinței, să ne apropiem și să Îl rugăm pe Domnul să ne treacă cu vederea multele noastre greșeli, să lumineze cugetul nostru cel întunecat și să ne dea umilință și zdrobire inimii, ca, în curăția mărturiei conștiinței noastre, să ne pocăim pentru faptele noastre cele rele, și să sădească în noi dragostea pentru poruncile Lui, ca să le ținem și să facem cele bineplăcute înaintea Lui (1 Ioan 3, 22), pentru a deveni prieteni ai Săi și moștenitori ai Împărăției Lui veșnice. Amin.
(Sfântul Nectarie Kefalas din Eghina, *Zece cuvântări la Postul Mare*)